

Arrest

nr. 140 576 van 9 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 januari 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat NASMI, die loco advocaat R. FONTEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2011 diende de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in en dit meer bepaald in functie van de heer A. M, van Marokkaanse nationaliteit, die onbeperkt verblijf geniet in België.

Op 24 januari 2012 werd deze aanvraag door de verwerende partij geweigerd om reden dat de verzoekende partij de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 41, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: Taalwet Bestuurszaken).

Zij stelt dat aangezien de visumaanvraag in het Frans werd ingediend de bestreden beslissing onterecht in het Nederlands werd genomen. Zij meent dat de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken toepassing hadden moeten vinden. Daar de aanvraag ingediend werd door een particulier in één van de nationale talen dient de daaropvolgende beslissing tevens in die gebruikte taal uitgedrukt te zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

Zo wordt in de Memorie van Toelichting gesteld:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens dient er op gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting ter zake op dat:

“(…) Het ontwerp dat u thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en de Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (…).”

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, dat:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordringen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (…).”

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr.St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7).

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder 'particulieren' in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

"(...) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...) Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...)"

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig door de verzoekende partij worden aangevoerd.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling"

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

"(...) In zijn binnendiensten (...) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688 en de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

“Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie ‘affaire localisée ou localisable’ est empruntée à l’arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: ‘on dit d’une affaire qu’elle est localisée lorsqu’elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu’elle est localisable, lorsque par une vue de l’esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc.Parl. Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin, 1963, p. 968).

Vermits de zaak van de verzoekende partij niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal) (cf. *“Si l’affaire n’est ni localisée, ni localisable, c’est la langue de l’agent qui prévaut”* – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l’Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en *“la langue de l’agent à qui l’affaire est confiée n’intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère”* - Doc.Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p. 21, *“c’est-à-dire en l’absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique”* – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip ‘particulieren’.

De Raad dient hier bijgevolg na te gaan tot welke taalrol de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, behoort. Dit kan gebeuren door het toelatingsexamen van de ambtenaar of diegene aan wie de zaak werd opgedragen te achterhalen of eventueel diens hoofdtaal vast te stellen. Het voorliggend administratief dossier is echter geenszins omvangrijk, het bevat slechts enkele pagina's, met name deze betreffende de totstandkoming van de bestreden beslissing. De Raad oordeelt hier in zijn gedaante van annulatierechter, zoals beschreven in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. In dat geval geniet de deze Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid en is het haar niet toegestaan zich te bedienen van andere kennis dan deze vervat in het administratief dossier, het verzoekschrift, de nota's en memories van de partijen en algemeen gekende informatie.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkens het administratief dossier opgedragen was aan een ambtenaar B.S. Zo vermeldt het beslissingsformulier familiale hergroepering “aangemaakt door B.S.” en gevalideerd door B.S., attaché. Er zijn geen elementen in het dossier voorhanden die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, zodoende werd de betreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoekende partij zich niet dienstig op voormelde bepaling kan beroepen.

Artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen, vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik heeft gevraagd”.

Onderhavig geschil betreft immers niet de afgifte van een getuigschrift, verklaring, machtiging of vergunning en evenmin een akte dat dient omschreven te worden als een geschrift waarin een handeling wordt opgetekend en dat dient om de handeling te bewijzen (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, Story-scientia, 1983) en bovendien is de verzoekende partij geen particulier zoals bedoeld in de Taalwet Bestuurszaken.

Aangezien de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van de voormelde bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken, kan zij ook niet dienstig voorhouden dat de sanctie voorzien in artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken van toepassing is, vermits hierin wordt gestipuleerd: *“Zijn nietig alle*

administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.”

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van een substantiële vormvereiste daar de bestreden beslissing niet werd ondertekend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466) een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Aangaande de stelling van de verzoekende partij als zou zij de steller van de akte niet kunnen identificeren waardoor zij niet zeker is dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgaat van een bevoegde persoon, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op artikel 2, 3de lid van de vreemdelingenwet, welke luidt als volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde maatregelen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de naam vermeldt van attaché B.S. Dit duidt erop dat de beslissing werd genomen door een gemachtigde van de minister. Overigens betwist de verzoekende partij niet dat de bestreden beslissing werd genomen door attaché B.S. en dient ook nog te worden vastgesteld dat zulks bevestigd wordt door de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg wordt de geldigheid van de bestreden beslissing niet aangetast door het gebrek aan handtekening.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 288 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de artikelen 4,6,7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 betreffende het recht op gezinshereniging, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

De verzoekende partij meent dat artikel 10 van de vreemdelingenwet onconstitutioneel zou zijn. Ze is van oordeel dat dit artikel niet verenigbaar is met artikel 22 van de Grondwet en met artikel 8 van het EVRM. Zo stelt ze dat de leeftijdsvereiste een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven betekent en geenszins getuigt van het juiste evenwicht tussen haar belangen en die van de Staat. Tevens wijst ze er op dat de leeftijdsvereiste evenmin in overeenstemming is met het Belgische recht waarbij de leeftijd om te huwen 18 jaar bedraagt. De verzoekende partij is van oordeel dat deze wetsbepaling met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten beschouwing dient te worden gelaten. Minstens vraagt ze om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalft indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de

vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

[...]

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”

Op grond van deze bepaling blijkt dat de partner van een verblijfsgerechtigde derdelander wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk indien onder meer is voldaan aan de voorwaarde dat beide partners ouder zijn dan 21 jaar. Deze minimumleeftijd wordt teruggebracht tot 18 jaar wanneer het bewijs wordt geleverd van ten minste een jaar samenwonen voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die wordt vervoegd.

De verzoekende partij betwist in wezen niet dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet de leeftijd had bereikt van 21 jaar en dat de hierop voorziene uitzondering waarbij de leeftijd wordt teruggebracht op 18 jaar niet van toepassing is in hun situatie. De verzoekende partij weerlegt aldus niet dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet.

Zij beroept zich evenwel op de richtlijn 2003/86/EG, op artikel 8 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake voormelde richtlijn om te betogen dat de leeftijdsvoorwaarde niet verenigbaar is met de doelstellingen van de richtlijn en de voormelde wettelijke bepalingen.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM erkent niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat *“volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht, de Staten het recht hebben om, onverminderd de verbintenissen die voor hen voortvloeien uit verdragen, de toegang op hun grondgebied van niet-onderdanen te regelen”* (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67; Boujlifa t. Frankrijk, 21 oktober 1997, § 42; Üner t. Nederland, 18 oktober 2006, § 54; Darren Omoregie e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 31 oktober 2008, § 54). Meer in het bijzonder impliceert dit artikel niet dat een Staat de verplichting zou hebben om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te laten. Het Europees Hof heeft immers ook gepreciseerd dat *“artikel 8 niet kan worden geïnterpreteerd alsof het voor een verdragsluitende Staat de algemene verplichting zou inhouden de keuze, door gehuwde koppels, van hun gemeenschappelijke woonplaats te eerbiedigen en te aanvaarden dat vreemde echtgenoten zich in het land vestigen”* (EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali, voormeld, § 68; Darren Omoregie e.a., voormeld, § 57; 29 juli 2010, Mengesha Kimfe t. Zwitserland, § 61; 6 november 2012, Hode en Abdi t. Verenigd Koninkrijk, § 43). Het Hof heeft eveneens onderstreept dat *“de toestand vanuit het oogpunt van het recht van vreemdelingen, wanneer het bijvoorbeeld niet om de status van*

vluchteling gaat, ten dele een keuze impliceert doordat zij vaak deze is van een persoon die heeft gekozen om te leven in een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft" (EHRM 27 september 2011, Bah t. Verenigd Koninkrijk, § 45).

De onmogelijkheid om met zijn gezinsleden samen te leven kan evenwel een inmenging vormen in het recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet en door artikel 8 van het EVRM. Om in overeenstemming te zijn met die bepalingen moet een dergelijke inmenging bij een voldoende nauwkeurige wetbepaling zijn voorzien, beantwoorden aan een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig zijn met de nagestreefde wettelijke doelstelling.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eveneens geoordeeld:

"[...] het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM [maakt] deel [uit] van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd ([van 11 juli 2002,] Carpenter, [C-60/00,] punt 41, en [van 23 september 2003,] Akrich, [C-109/01,] punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven."

Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1 van het EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59), (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement/Raad).

Verder stelt het Hof *"[moeten] de lidstaten [...] niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten"* (HvJ 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09, punt 34; O., S. et alii, voormeld, punt 78). *"De bepalingen van de richtlijn [moeten] worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven"* (HvJ, Chakroun, voormeld, punt 44).

Artikel 1 van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt:

"Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven."

Artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2003/86/EG legt de lidstaten precieze positieve verplichtingen op, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien het de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement/Raad; zie ook 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 41; 6 december 2012, C-356/11, O. en S. tegen Maahanmuuttovirasto, en C-357/11, Maahanmuuttovirasto tegen L., punt 70).

Artikel 4.5 van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt:

"Met het oog op een betere integratie en teneinde gedwongen huwelijken te voorkomen, kunnen de lidstaten eisen dat de gezinshereniger en zijn echtgenote een minimumleeftijd hebben, en ten hoogste de leeftijd van 21 jaar hebben, alvorens de echtgenote zich bij hem kan voegen."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die van aard zijn dat hieruit kan volgen dat de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG niet correct zouden zijn omgezet in de Belgische wetgeving, en dit meer specifiek wat artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet betreft. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich rechtstreeks op deze bepalingen van de richtlijn kan beroepen. De Raad merkt in dit verband op dat de Europese wetgever in artikel 4.5 van de richtlijn 2003/86/EG uitdrukkelijk heeft voorzien dat de lidstaten een minimumleeftijd van 21 jaar kunnen vooropstellen alvorens de gezinshereniging wordt toegestaan.

De verzoekende partij beroept zich verder eveneens op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Deze bepaling luidt:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad merkt evenwel op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Een directe werking vereist ook dat vaststaat dat de richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De verzoekende partij blijkt in gebreke om aan te tonen dat aan de vereisten voor een directe werking is voldaan. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

Waar de verzoekende partij aanstipt dat artikel 10 van de vreemdelingenwet niet verenigbaar is met artikel 144 van het BW, kan zij niet worden gevolgd immers omvat artikel 10 van de vreemdelingenwet niet de leeftijdsvoorwaarde om te mogen huwen en dit in tegenstelling tot artikel 144 van het BW, doch wel de leeftijdsvoorwaarde waarbij een gezinshereniging mogelijk is.

De vereiste voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet is min of meer vergelijkbaar met de vereiste voorzien in de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet in zoverre het de gezinshereniging regelt met een Belgische onderdaan. Ook daar wordt een leeftijdsvereiste van 21 jaar opgelegd.

Hieromtrent oordeelde het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 121/2013 van 26 september 2013 dat de opgelegde leeftijdsvereiste in het geval van gezinshereniging met een Belg wel verenigbaar is met het recht op gezinsleven.

Zo stelt het Grondwettelijk Hof:

“Doordat die voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel ten voordele van de echtgenoot van de Belgische onderdaan die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, tast zij het recht op het gezinsleven niet op onevenredige wijze aan, des te meer omdat zij het ook mogelijk maakt de jongvolwassenen te beschermen tegen de risico's op gedwongen huwelijken of schijnhuwelijken die worden gesloten met als enig doel een verblijfstitel voor een van beide echtgenoten te verkrijgen.”

De Raad is van oordeel dat de redenering van het Grondwettelijk Hof in casu naar analogie kan worden toegepast.

Hoe dan ook heeft de verzoekende partij geen belang meer bij haar grief nu zij inmiddels de vereiste leeftijd heeft bereikt. Het staat haar vrij om een nieuwe visumaanvraag in te dienen.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 288 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, van artikel 4 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 betreffende het recht op gezinshereniging, van de artikelen 8 en 14 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar het declaratief karakter van het recht op verblijf en meent dat de wet van 8 juli 2011 niet zomaar onmiddellijk kan worden toegepast op vroegere situaties.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat indien zou dienen verondersteld te worden dat de verzoekende partij effectief de vereiste leeftijd heeft, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De verzoekende partij werd nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten of gemachtigd. Zij kan bezwaarlijk verwijzen naar het “declaratief karakter” van haar verblijfsrecht, nu nooit

werd vastgesteld dat zij voldeed aan de voorwaarden die in de oude reglementering gesteld werden om tot een verblijf toegelaten te worden en er, op wettige wijze, werd vastgesteld dat zij niet de vereiste leeftijd heeft die, rekening houdende met de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van kracht zijnde wetgeving, een recht op verblijf kon laten gelden. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Hoe dan ook heeft de verzoekende partij geen enkel belang bij haar grief nu blijkt dat zij er verkeerdelijk van uitgaat dat de leeftijdsvereiste van 21 jaar door de wet van 8 juli 2011 werd ingevoerd. Deze vereiste werd immers reeds ingevoerd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Zo wordt in de memorie van toelichting van de voormelde wet (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/001, p.38*) gesteld: *“De regering was van mening dat het nodig is om de voorwaarde met betrekking tot de vereiste minimumleeftijd van de echtgenoot en de vreemdeling bij wie men zich komt voegen, te wijzigen. Deze leeftijd is momenteel op 18 jaar vastgelegd, maar er wordt nog steeds vastgesteld dat gedwongen huwelijken ook na deze leeftijd kunnen plaatsvinden. Het gaat met name om jonge meisjes die in België werden opgevoed en die nog steeds afhankelijk zijn van hun ouders . Daarom wordt de minimumleeftijd van de echtgenoot en de vreemdeling bij wie men zich in België komt voegen verhoogd tot 21 jaar, indien de huwelijksband na aankomst van de vreemdeling bij wie men zich komt voegen, wordt gecreëerd. Deze vereiste is in overeenstemming met artikel 4, §5, van de richtlijn die gericht is op een betere integratie en het voorkomen van gedwongen huwelijken, om zo te voorkomen dat jonge vrouwen tegen hun wil worden uitgehuwelijkt zodat hun echtgenoot een recht op verblijf in België krijgt. Het invoeren van deze voorwaarde garandeert het feit dat de echtgenoten een zekere maturiteit hebben en niet gedwongen worden tot een huwelijk omdat ze afhankelijk zijn van hun ouders of hun familie (omdat ze bijvoorbeeld naar school gaan).”* Zelfs al zou de verwerende partij rekening kunnen houden met de reglementering zoals die bestond op het ogenblik van de aanvraag, quod non, dan nog zou de verzoekende partij niet voldoen aan de leeftijdsvereiste.

Tot slot kan nog worden aangestipt dat wat betreft de toepassing in de tijd het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan in zijn arrest 121/2013.

Hierin wordt het volgende gesteld:

“De wijziging van een wet impliceert noodzakelijkerwijze dat de situatie van diegenen die waren onderworpen aan de vroegere wet, verschillend is van de situatie van diegenen die zijn onderworpen aan de nieuwe wet. Een dergelijk verschil in behandeling is op zich niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, bevat artikel 22 van de Grondwet geen standstill-verplichting die de wetgever zou verhinderen om zijn beleid aan te passen wanneer hij dat noodzakelijk acht.

B.66.3. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, dienen ermee rekening te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.”

Het vierde middel is ongegrond.

In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 288 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 betreffende het recht op gezinshereniging en van artikel 8 van het EVRM.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot een uiteenzetting aangaande de schending van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG, zodat dient te worden vastgesteld

dat de overige aangevoerde schendingen niet ontvankelijk zijn bij gebreke aan uiteenzetting aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

Zoals reeds gesteld merkt de Raad op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Een directe werking vereist ook dat vaststaat dat de richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De verzoekende partij blijkt in gebreke om aan te tonen dat aan de vereisten voor een directe werking is voldaan. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

Hoe dan ook kan de verwerende partij worden gevolgd in haar stelling ontwikkeld in haar nota met opmerkingen. Voormeld artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG beoogt de individuele behandeling van elke aanvraag. In casu komt de verzoekende partij niet in aanmerking voor een gezinshereniging daar zij niet voldoet aan de leeftijdsvoorwaarde. Het is dan ook niet duidelijk op welke wijze de aanvraag van de verzoekende partij individueler kon worden beoordeeld nu geenszins betwist wordt dat ze de vereiste leeftijd niet heeft bereikt.

Het vijfde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU